

Тепер ти станеш Учнем Людським

Василь Сухомлинський

Дала мати синові паперові картки з буквами — від А до Я.

Прочитала букви й сказала:

— Вчи, сину. Вивчиш азбуку — читати навчишся. Умітимеш читати — Учнем Людським станеш. Станеш Учнем Людським — з кожним днем розумнішатимеш.

Почав син учити азбуку. Та сталося якимось, що найбільше сподобалась йому буква "я". Читає її й читає.

Мати каже йому:

— Читай, сину, інші букви. Я — це остання буква. Але синові не хочеться братися за інші букви.

— Я, я, — говорить він матері, і здається йому, що немає на світі кращого слова.

— Що нам світить і гріє? — питає мати.

— Я, я, — відповідає син.

— Що дає життя спраглий землі?

— Я, я! — відповідає син.

Злякалася мати: той, хто любить себе, хто милується собою, не може бути й найменшим листочком на гіллястому дереві людського роду.

Як же врятувати сина?

Уночі, коли син заснув, узяла вона картку з буквою "я" та й сховала. Прокинувся син, став пригадувати свою наймилішу букву, та не пригадає ніяк.

Почав син учити букви: а, б, в, г — і до кінця... Власне, всі букви. Тоді і "я" пригадалось, — але тепер воно стало маленьке — маленьке й сором'язливе.

— Що нам світить і гріє? — питає мати, коли син вивчив усю азбуку й навчився читати.

— Сонце, — відповідає син.

— Що дає життя спраглий землі?

— Дощ, — відповідає син.

— Тепер ти став Учнем Людським, — каже мати.